

มมส.ชน... ตามหา'คนกุลา'

เด็กมอ ขอแจม

dekmo_khojam@matichon.co.th

สวัสดีค่ะ ชื่อ **ปี-พัชราพรรณ สุวรรณชาติ** นิสิตชั้นปี 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (มมส.) ฉันทน์และเพื่อนอีก 3 คน ได้แก่ **บิว-ภควรรณ สุ่มมัตย์, พี่-ชนิษฐา บุญเต็มนิติกุล, บั้ง-ยุวดี เพยศิริ** รวม 4 สาว มีภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์

ผู้สอน คือ **ผศ.ดร.ธัญญา สังขพันธานนท์** รองคณบดีฝ่ายวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มมส. นักเขียนซีไรต์ ปี 2530

งานที่ได้รับมอบหมาย **"ตามหาคนกุลา"** หรือปราชญ์ชาวบ้านที่ทุ่งกุลาร้องไห้ เขตพื้นที่อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จ.มหาสารคาม เพื่อสืบเสาะหาข้อมูลแล้ววิเคราะห์เจาะลึกทำเป็นสารคดี ให้มีสาระสมกับเมืองมหาสารคาม ตามที่กวีรัตนโกสินทร์ **อาจารย์เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์** เขียนเป็นบทกวีไว้ใน **"เขียนแผ่นดิน"** ว่า **"เมืองมหาสารคามนี้งามนนัก งามด้วยรัก งามด้วยรู้คู่ถิ่นสยาม สืบสมบัติวัฒนธรรมความดีงาม สารคามคือคุณค่าสาระคน"**

โอ...มายก๊อด ม่วนหลาย ชิมชั๊บบทกวีนี้ที่ไร ใจชื่นมีพลัง อยากทำงานให้เกิดผลดีแก่ มมส.ให้สุดยอด เพราะเราที่เป็นชน หรือคนคนหนึ่งของ มมส. เช่นกัน

มมส.คือถูกพระธาตุนาคุณ ดอกคุณผลลือช่อ มอน้ำชี ศรีโรจนการ เป็บเดียวถึงเป้าหมาย

พยัคฆภูมิพิสัย แล้วขอชมเพื่อนเลิฟ บิว ชั๊ปรดสุดสวย สุดเสียวตลอดทาง มีหลวงพ่อรະวังชวนคอไว้นใจ

สี่สาวและสี่ปากเริ่มเปิดฉากแสดงสด สวัสดิค๊ะๆ ตามหาปราชญ์ทุ่ง

กุลาไปทั่ว ไม่มีใครรู้จักสักราย ชักใจอ่อน เจอลูกห้อยเข้าแล้ว อดทนคนสู้โลกในที่สุด เจอสุภาพสตรีมาค ผู้ดีท่านหนึ่ง บอกให้ไปหา **อาจารย์บุญเลี้ยง พลจรรย์** พวกเราก็ไปหาจนเจอ ดีใจมากที่พบปราชญ์สุดท้ายก็ผิดหวังอีก อาจารย์บุญเลี้ยงบอกว่าให้ไปหา **อาจารย์ไพรัตน์ แยมโกสุม** เพราะท่านชอบชิตๆ เขียนๆ มีผลงานปรากฏมากมาย พวกเราก็มุ่งหน้าไปหาอาจารย์ไพรัตน์ ตามลายแทง อยู่ที่บ้านเมืองเก่า ถนนกลางเมือง และแล้วก็พบอาจารย์อยู่ที่บ้านพอดี เลยพากันสว่าง-โล่งอกโล่งใจ แล้วพวกเราทั้งสี่คนก็ผลัดกันยิงคำถามจนอาจารย์ออกอาการวิงวิน (บ่แมนชนะ เป็นลมจ้า)

อาจารย์ไพรัตน์เล่าให้ฟังว่า ในอดีตกาลมีนโยบายปรึมปราเล่าว่า ชาวกุลาซึ่งเป็นชนเผ่าไทยใหญ่ทางถิ่นพายัพของไทย ได้เดินทางมาค้าขายทางภาคอีสาน เดินทางผ่านทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล มองไปทางไหนเห็นแต่ผืนดินจรดขอบฟ้า ผืนดินแตกกระแหง ผนวกกับเปลวแดดแผดกล้า ชาวกุลาผู้ทรหดมีจุดหมายปลายทางจะต้องผ่าน

ทุ่งนี้ให้ได้ ถักไม่ผ่านก็หมายถึงจบชีวิต เพราะความกระหายน้ำเริ่มรุนแรงเพิ่มขึ้น เดินๆ วันแล้ววันเล่า ยังไม่พบหมู่บ้าน ไม่พบต้นไม้ และไม่พบหนองน้ำ พบแต่ทุ่งและขอบฟ้า ฟ้าสีแห้ง และดินสีโหย ในที่สุดชาวกุลาผู้เคราะห์ร้าย แม้จะแข็งแรงแรงปานหินผา เมื่อขาดน้ำ ทุกอย่างก็หมดความหมาย ความทรหดอดทนช่วยอะไรไม่ได้เลย

“น้ำ...ได้โปรดเถอะ หิวเหลือเกิน คุณพ่อคุณแม่ คุณปู่คุณย่า คุณตาคุณยาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ช่วยลูกด้วย น้ำๆ น้ำที่พร้าวเรียกหา ไม่มีแม้แต่หยดเดียว มีแต่น้ำที่ไหลพราก กับเสียงสะอึกสะอื้น ร้องไห้แทบแห้งโหยหวน จนขาดใจตายในที่สุด บริเวณ ‘อดน้ำตาย’ แห่งนั้น จึงได้ชื่อว่า ‘ทุ่งกุลาร้องไห้’ ตั้งแต่นั้นมาตราบนานเท่าทุกวันนี้”

นั่นคือนิยายปริศมปรา อาจจริงหรือไม่จริงก็ได้ ชาวกุลาร้องไห้จนขาดใจตาย เพราะกระหายน้ำ ไม่มีน้ำดื่ม ถือเป็นความทุกข์มหันต์ ก่อนจากลาอาจารย์ได้ฝากความรู้สึกนึกคิดจิตใจชื่อว่า “คำว่าบัณฑิต ปราชญ์ พหูสูต มีหัวใจอันเดียวกัน คือ สุ จี ปุ ลิ หรือ ฟัง คิด ถาม เขียน”

ลาก่อนทุ่งกุลา อย่าร้องไห้อยู่เลย ชีวิตมีสองด้านเสมอ บ้างสุข บ้างทุกข์ บ้างหัวเราะ บ้างร้องไห้ บ้างยากจน บ้างมีล้าน บ้างสรรเสริญ บ้างนิทา ฯลฯ แต่สองด้านนั้นก็เป็นอย่างเดียวคือตัวเรา เหมือนสองด้านของเหรียญอันเดียวกันนั่นแหละ

พีชราพรรณ สุวรรณชาติ

นิสิตปี 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม